

Noi, studenții și ea, educația

Studentul G

7 noiembrie 2013

De două luni de zile, România a început să clocotească cu proteste. Totul a început pe 1 septembrie, o dată cu Roșia Montană, s-a mărit cu gazele de șist, și se extinde, mai de curând așa, cu sănătatea și educația.

În acest text ne vom centra pe motivele pentru care lupta pentru educație trebuie să fie dusă de cât mai multă lume. Nu susțin absolutamente deloc că restul luptelor nu sunt importante. De aceea aș vrea să subliniez, de asemenea, faptul că toate acestea sunt interconectate între ele. Voi explica de ce, și ne vom continua drumul pe tema educației.

Roșia Montană și lupta împotriva gazelor de șist sunt lupte atât ecologiste cât și împotriva corupției la nivel de stat și chiar anti-capitaliste (neasumate, desigur). Ambele cauze, lupte, sunt pentru o natură curată, nedeteriorată, intactă (apă și aer curate, nepoluate), iar faptul că există dorința de a distruge este datorită faptului că există anumite persoane din sistemul politic și economic care au anumite interese personale. Capital, mai precis. Bani.

Sănătatea și educația sunt subfinanțate. În mod legal și teoretic, ambele ar trebui să primească 6% din PIB-ul țării, dar acestea primesc doar două treimi (Sănătatea 4 și un pic, educația 3,6). Și acest fapt este din cauza unui nivel înalt de corupție și disfuncționalitate sistemică (și faptul că statul are mai degrabă interesul în a băga bani în organele opresive – SRI, SIE, Poliție, Armată, Jandarmerie, etc. – decât în aceste două sfere foarte importante ale societății, sănătatea și educația).

Ce unește toate aceste patru lucruri, e în sine ecologia. Nu mă refer la ecologia legată în sine de mediul înconjurător, ci la ecologia socială. La sănătatea socială. Fără aer, apă curate, fără educație și sănătate, ai o societate îndobitocită și foarte bolnavă. Extrem de dependentă de orice apare ca fiind o cale de ieșire, o salvare. Dacă distrugi mediul înconjurător, educația și sănătatea, faci ca o societate să fie în genunchi.

Marile lupte din România sunt interconectate. Atât la nivel național, cât și la nivel internațional, căci aceste fapte nu se întâmplă doar aici, ci peste tot.

Să ne întoarcem la educație.

De ce 6% sau de ce să te implicii mai mult în sfera studențimii active, conștiente, căreia îi pasă, te-ai întreba?

Bine, totul pleacă de la educația primită în familie, dar și aceea depinde în sine de studențime. Logic, tu ca și copil mic, care depinde de familie, vei accepta multele lucruri impuse (sau nu) de către părinți, și vei ajunge chiar în situația unei rebeliuni (dada, perioada aia a adolescenței). Dar momentul cel mai important este studențimea. Căci atunci te rupi de casa părintească, și începi o anumită viață mai autonomă (nu neapărat economică, ci socială și intimă), care îți va trasa viitorul până-n mormânt.

Este momentul când ceea ce înveți și ceea ce faci de când te trezești până dormi, îți va trasa căile pe care le vei parcurge în anii care vor urma. Iar ceea ce faci depinde foarte mult de sfera celor învățate în instituții și în rest, și nivelul de pă sare pe care tu, ca și individ, îl oferi acestui proces educațional. Dacă tu ca individ accepți realitatea gravă și sumbră din jurul tău ca fiind normalitate, din start te-ai dat bătut. Îți vei accepta soarta ulterioară, care nu va fi creionată de către tine însuși (chiar dacă ți se va însufleți această impresie) ci de toate acele instituții de care vei depinde să poți trăi de pe o zi pe alta.

Realitatea pe care o trăim acum este una sumbră. Este umbră de capital, de multinaționale, de conformism și o iubire cretină pentru ceva ce nu există. Ne sunt inoculate vise, un viitor glorios, faimă și putere, iar pentru moment, distracție maximă și faptul că nu trebuie să ne centrăm decât pe propria persoană. Hedonism. Cel de lângă nu contează. Este un nimeni. Un individ care este în competiție directă cu noi. Dacă îi suntem prieten, acesta se va folosi de noi pentru a ajunge într-o poziție superioară nouă. Ne va înșela, ne va batjocori, și va ajunge acolo unde ne doream noi să ajungem. Iar noi vom rămâne pe loc și ne vom plânge.

Dar nu e așa. Aceste reacții, aceste temperamente, aceste moduri de a trăi ne sunt inoculate. Competiție. Competiție peste competiție. Competiția competițiilor. Totul este o competiție. Niciodată nu trebuie să avem măcar un gând de a solidariza cu alții, de a ne da seama că problemele pe care le resimțim

nu sunt individuale, niciodată nu trebuie să simțim că facem parte dintr-o comunitate. Comunitatea e proastă, ne exploatează, ne obosește, iar noi merităm totul de pe lume.

Trăim în falsitate, în ireal, în illogic, în spectacol. Trăim un vis care nu este al nostru.

Iar în timpul ăsta, adevăratele noastre capacități ne sunt furate, luate. În fiecare an sunt tot mai puține avantaje pe care le avem. Cică trăim într-o democrație, dar democrația constă în tot mai puține lucruri la care avem acces. Democrația înseamnă că avem foarte multe posibilități. Posibilitățile constau în a plăti tot mai mult pentru lucruri atât de necesare vieții. Devenim din ce în ce mai dependenți de cei care ne vor trasa drumul doar în scopul unui profit propriu.

Noi trecem prin toate aceste instituții educaționale doar ca să fim instrumentalizați, comodificați, adică comercializați ca resurse umane. În afara existenței noastre umile și sumbre, antagonice (suntem neimportant de importanți), există corporații care doar asta caută: carne de tun, carne care are impresia unui nivel extraordinar de intelectualitate și autonomie. Noi trăim cu impresii, ei își primesc foloasele de pe urma noastră. Și hai să nu intrăm în discursuri conservatoare: să fie corporații naționale sau multi-naționale, același lucru îl vor face, căci au o religie comună, o religie internațională, și anume, credința în Capital (Bani).

Noi doar trecem printr-un proces de educare stereotipală. Rar avem șansa de a ne da seama cine suntem noi cu adevărat, căci în rest trăim doar impresii. Creativitatea noastră este tăiată de la rădăcină și se aplică diferite chimicale, toxine ca să nu mai poată să renască. În locul creativității, ni se crează anumite cadre artificiale, limitate, care sunt folosite altora, și nu nouă. Cum să facem să creștem productivitatea companiei – la asta suntem buni. Dar cum să facem să creștem binele și fericirea noastră și a comunității noastre – asta nu știm. Nici nu contează dacă e până acolo.

Taxele cresc, bursele scad și sunt tot mai puține. Locuri tot mai puține în cămine, și plătim tot mai mult pentru acele locuri. Draci!, în unele facultăți nu găsești nici măcar hârtie igienică. Ce să mai zicem de săli multimedia, sau proiectoare, sau cărți în formate digitale online, sau mai știu eu ce. Pentru a avea condiții, noi trebuie să plătim. Dar stai, nu noi plătim, părinții noștri, care zilnic lucrează ca niște ogari pe câmp cu speranța că sinuciderea lor fizică și psihică ne va fi de un folos în viitor.

Și uităm că problema nu e la noi, ci problema e acolo unde foarte puțini ne gândim. Știm cu toții că politicienii sunt corupți, că statul e de vină, dar nimeni nu ia acțiune spre a schimba asta. Suntem prea individualizați – de asta nu facem nimic. Uităm, în fiecare zi, de puterea colectivă pe care o avem cu toții. Uităm că dacă ne-am uni, am fi o forță puternică, de nedistrus, care va putea fi un exemplu copiilor noștri. Aceștia nu va trebui să o ia de la capăt, ci doar să continue ceea ce am început noi.

Foarte des avem un sentiment de resemnare, și un discurs auto-colonizator. „Uite ce se întâmplă în Vest”. În vestul sălbatic, unde ies sute de mii și milioane de oameni pe străzi în semn de protest. Unde mii de oameni cooperează și lucrează de dragul comunității și nu a Capitalului. Dar tot timpul uităm că în Vest, cei care ies acuma pe străzi au părinți și bunici care la vârsta lor făceau același lucru.

Să ne dăm seama că noi suntem cei care trebuie să facem ce s-a început în alte părți acum decenii.

Să ne dăm seama că noi trebuie să începem lupta asta.

Să ne reamintim, fiecare în parte, de cât de importantă este educația.

Educația nu este doar ca să ne găsim un loc de muncă. Ca să avem ce mânca. Unde locui. Ce conduce. Sau unde sta la plajă în vacanță. Educația e cea care ne face din piulițe dintr-o mașinărie groaznică, în ceva mai liberi, ceva mai conștienți, mai autonomi cu adevărat. Dintr-o bucată ușor de schimbat de fier, devenim ceva organic, cu carne și oase, ochi și urechi, gândire și simțuri.

Educația nu e doar modul prin care noi intrăm în acel sistem exploatare. Educația e cea care ne oferă căi ca să putem scăpa de acea cale către exploatare. Educația e cea care ne reoferă puterea pe care o aveam cândva, ne aduce aminte că facem parte dintr-o familie, dintr-o comunitate, o societate care, toată, simte ceea ce simțim și noi: greutatea zilei de azi sau a zilei de mâine. Amintirea zilei de ieri, când, parcă, totul era mai bine.

Să nu ne lăsăm intimidată de stat și Capital. Ci să ne trezim din visul impus, la realitatea care ne înconjoară. Să fim conștienți. Să deschidem ochii. Și să începem să schimbăm ceva.

De ce să te activezi în sfera studențimii? Nu știu. Poate din simplul fapt că atât viitorul tău cât și a celor care te înconjoară, și nu numai, depinde de asta. Și cu cât mai mulți oameni activi, conștienți și treji, cu atât acea schimbare pe care ne-o dorim noi, părinții și bunicii noștri va fi mai aproape de noi.

Să nu mai fim doar o generație de sacrificiu.

Să fim generația care sacrifică pe cei care ne distrug, pe altarul schimbării totale.

Biblioteca Anarhistă

Studentul G
Noi, studenții și ea, educația
7 noiembrie 2013

personală

ro.theanarchistlibrary.org